

ORTO

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Rozhovory

Fotografie

Autorská tvorba

ÚVODNÍK

Naši milovaní čtenáři a čtenářky,

s koncem měsíce vám opět přinášíme nové číslo našeho časopisu.

Začíná hořkosladký čas maturit a kromě vypjatého období pro studenty to pro naši redakci znamená, že se blíží odchod několika našich stálých umělkyň.

Ať už se na stránky OrTa podepsaly malbami, texty či grafikou, jejich osobitá díla byla u vzniku našeho časopisu a vedla ho za ruku, až do dnešní podoby.

Tímto vám, holky, moc děkujeme a přejeme jen to největší štěstí!

A vám, co už se nemůžete dočkat otevření čerstvého čísla, které voní dubnovým jarem, přejeme příjemné počtení a knižně krásné rozkvetlé dny.

Aneta Neprašová

Časopis OrTo

"Kdo hledá, bývá
očekáván.
Kdo čeká, je jen
nalezen."

JAROSLAV SEIFERT

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Ivan Dobrev (korektura)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Štěpán Hadrovský

Co v tomto čísle najdete?

— 06 *MIMO TŘÍDU*

MIMO TŘÍDU S IRENOU
ČEPKOVOU

Aneta Neprašová

— 10

MEZINÁRODNÍ DEN SVOBODY
TISKU

Redakce OrTo

— 12 *UNI LIFE*

ROZHOVOR S HONZOU BUGEM

Aneta Neprašová

— 16

PAMPELIŠKA MEZI KOPŘIVAMI

Vanesa Borovičková

— 18

ÚSTNÍ ZKOUŠENÍ

Ivan Dobrev

— 20

TA O MNĚ

Hodná

— 22

VÍC (NIC)?

Hodná

MIMO TŘÍDU S IRENOU ČEPKOVOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Dobrý den, ještě jednou moc děkuji za přijetí nabídky na rozhovor!

Pojďme začít s vaším dětstvím. Jak na něj vzpomínáte?

Na dětství vzpomínám ráda, (pokud na vzpomínky mám vůbec čas). Často mě k tomu vede činnost jak žáků ve škole, tak mých vnoučat. Jsou to hodně nesrovnatelné světy. Za mého dětství jsme mléko kupovali v mlékárně nabíráním z konve do vlastní přinesené nádoby, chleba a rohlíky v pekárně, ovoce a zeleninu v dalším krámku. Zdrojem informací byla kniha, rádio, trochu televize a později škola. Zato jsme byli pořád venku. V zimě nám tátové mezi bloky připravili kluziště, v létě jsme chodili k řece se koupat. Když mi bylo deset let, rodiče koupili auto (bylo na pořadník) a od brzkého jara jsme s rodiči jezdili každý víkend pod stan do přírody. Během prázdnin jsme vždy měsíc věnovali cestování po Československu. V zahraničí jsme byli jednou v Bulharsku. Díky tatínkově práci jsem tři roky žila v Aleppu, tam jsme jezdili k moři každé léto. Významnou roli v mém dětství hrály určitě babičky, u kterých jsme trávili druhý měsíc prázdnin. Dědečky jsem neznala, umřeli před mým narozením.

Odesla jste si ze svého dětství něco, co jste v dospělosti zužitkovala? Například při výchově svých dětí?

Rozhodně. Včetně vět a činností, o kterých jsem si myslela, že to nikdy svým dětem neřeknu ani neudělám ... Ale hlavně lásku k dětem, snahu vytvořit

jim domov, kam se budou rádi vracet a budou tam v bezpečí. Dát jim vše, co můžu, a to nemyslím jen finančně, ale hlavně trávit s nimi při různých aktivitách co nejvíce času. Samozřejmě, že moje výchova byla už trochu jiná: určitě ubylo tělesných trestů, na druhou stranu přibylo hodně aktivit, které jsem neznala (lyžování, cyklistika, sjíždění řek) a určitě mé děti mohly si více věcí dělat podle svého. Ale netvrdím, že jsem byla ideální matka. U vnoučat už tělesné tresty neexistují, a je to dáno asi dobou. Babičku bili ještě pohrabáčem, mamku řemenem, já dostávala vařečkou, děti rukou a vnoučatům je vše vysvětlováno. Na druhou stranu musím přiznat, že jsem byla hodně zlobivé dítě: ale taková klouzačka po černém uhlí v bílých punčocháčích a bílých botkách nebo nepřijít z odpoledního vyučování v 1. třídě domů, protože u spolužačky je prima (nebyli ani pevné telefony běžně

v rodinách), to za tu facku stálo.

Jakou školu jste vystudovala? Chtěla jste vždycky učit?

Vystudovala jsem Matematicko-fyzikální fakultu UK Praha. Dlouho jsem chtěla pracovat jako archeoložka nebo novinářka, ale čím jsem byla starší, tak jsem si uvědomovala, že bych nemohla tyto práce skloubit s představou, jak se starat o své děti. Moc se mi líbila práce učitelky na prvním stupni, ale to zase naráželo na můj hudební a výtvarný talent :). Takže jsem šla na gymnázium, a poté na učitelství.

V dnešní době je ta škola možná trochu jiná, než když jste začínala. Jak na toto období vzpomínáte. Bylo to školství jiné?

Určitě jiné v některých směrech. Neměli jsme na mnohé předměty učebnice (matematika, dějepis, ...). Učitel pro nás byl důležitý, protože byl zdrojem informací. Na druhou stranu jsme se nikdy neodvážili nějak s ním diskutovat, mluvit o přestávce nebo si za ním zajít do kabinetu. Znamka byla třeba jen jedna a ta byla na vysvědčení.

Myslím, že když jsem začínala, určitě toho probraného učiva bylo víc, pamatuji si, že každou hodinu jsem musela probrat další učivo, nebyl čas na procvičování. Hodně se toho uvolnilo.

Jakým způsobem se připravujete na hodiny? Baví vás nějaké současné metody učení?

Člověk vychází z úrovně třídy a z toho, čeho chce dosáhnout. Přípravy na dnešní hodiny jsou značně odlišné od mých začátků. Tehdy jsem vše

STUDENTI PRO MĚ ZNAMENAJÍ ŽIVOU BUDOUCNOST A NADĚJI PRO SVĚT."

pokládala na papír, dnes je značná část příprav zpracována elektronicky. Prověry se psaly na tabuli, takže žák musel dávat pozor, aby nepopletl zadání z různých skupin. Před revolucí se dalo kopírovat „samizdatem“, ale bylo to hodně zdlouhavé. Navíc se dalo kopírovat jen v ředitelně školy.

Já bych ani nehovořila o současných metodách učení. Myslím, že vše už bylo popsáno za Jána Ámose Komenského. Samozřejmě jsou jiné technické možnosti, jak využít tyto metody. Možná dostanou nový název, ale badatelství, vyučování venku, to bylo nejen za mého dětství, ale i předtím. Na prvním stupni jsme chodili hodně ven. Na druhém stupni hodně pomáhaly dílny a pozemky. To byla fyzika v praxi.

Momentálně se chci věnovat sebeřízenému vzdělávání. Když člověk vidí, jak se děti učí samy (nikdo je neučí chodit, mluvit a přesto se to naučí, protože chtějí). Když jsou větší, sami se učí číst, psát, počítat, ale každé dítě jinak! A potom jdou do školy a některé se postupně otráví natolik, že si výuku jen „odsedí“. Na druhou stranu není to nic nového: už Sokrates hřimal, že mládež by se jen bavila ...

Co pro vás znamenají vaši studenti? O jaký vztah se s nimi snažíte?

Živou budoucnost a naději pro svět. Snažím se o přátelský vztah, nechci být „někdo nad nimi“. Nevím, do jaké míry se mi to daří.

Kde vás potkáme mimo školu? Co budete dělat?

Mimo školu momentálně asi u vnučat. Dělam, co si vnučky přejí. Chtějí na hřiště, jdeme; chtějí na kolo, jedeme; chtějí vlakem, jedeme; chtějí se učit písmeno, učíme se ...

Co vás naopak nevidíme dělat? Co vám opravdu nejde? :)

Určitě mám zakázáno zpívat bez vysavače (ale vnučky jako batolata u mého zpěvu i usínaly). Výtvarně stačím možná dvouleté vnučce. Opravdu bych nevyměňovala kolo u auta, pokud by nešlo o život, už nelezu na střechu, ...

Jste právě teď šťastná? Pokud ano, co vás dělá šťastnou?

Jsem šťastná. Žiju, jsem soběstačná, mám zdravé děti a vnučata, sestry, mám střechu nad hlavou, mám co jíst, mám práci. To, že nemám vše, co bych si přála, mě nedělá nešťastnou.

Co byste vzkázala našim čtenářům?

Aby svou láskou a pravdou obejmuli celý svět.

"TO, ŽE NEMÁM VŠE, CO BYCH SI PŘÁLA, MĚ NEDĚLÁ NEŠŤASTNOU."

Světový den svobody tisku

03.05. 2023

08:05 - 13:30

Finská učebna

Přijď s námi oslavit, že můžem!

Ve finské učebně tě čeká tužka, papír a téma ke zpracování! Náhodné texty potom otiskneme na znamení toho, že opravdu můžem!

A aby toho nebylo málo, nejoriginálnější texty odměníme SPECIÁLNÍM DÁRKEM!

Průběh akce:

Ve středu 3.5.2023 bude možnost od první do šesté hodiny zaskočit do finské učebny, kde celý den bude vždy čekat někdo z redakce časopisu OrTo. Budou zde s ním čekat i papíry, tužky a témata ke zpracování. Na předem stanovené téma bude možnost napsat text jakékoliv formy a následně jej odevzdat do krabice k losování.

Některé z textů publikujeme v dalším čísle a ty nejoriginálnější texty dokonce získají speciální cenu!

Pokud se budete chtít zúčastnit, jen o svém záměru dejte vědět učiteli, který vás zrovna bude učit, ale vyvarujte se hodin, kde se píše test - ten je důležitější ;) Absence se vám omluví s odevzdaným textem.

Sledujte náš Instagram, kde se dozvíte veškeré bližší info!

Těšíme se na vás třetího května!

A proč?

Ne vždy byla svoboda psaní samozřejmostí a my chceme vzdát hold tomu, že můžeme svobodně publikovat všechny naše texty.

ROZHOVOR S HONZOU BUGEM

ANETA NEPRAŠOVÁ

Ahoj, pojďme začít 😊. Co si myslíš, že by se o tobě naši čtenáři mohli dozvědět? 😊

Co by se o mně čtenáři mohli dozvědět? Jsem bohém i bohemista se zálibou v jazyce a v poezii. S láskou se věnuji amatérskému divadlu a bojovým sportům, což na první pohled vypadá jako nepovedený oxymóron, avšak ve skutečnosti se tyto koníčky vzájemně doplňují. Jsem také zvoníkem, a to nejen proto, že jím byl i K. H. Mácha. Summa summarum, jsem tradiční student snažící se o netradiční cíle.

To už nám možná trochu napovídá něco málo o tvém studiu. Jaký obor a na jaké škole studuješ?

Studuji druhým rokem bohemistiku (český jazyk a literaturu) na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, ovšem se zaměřením na vzdělávání. To znamená, že po dovršení studia budu mít učitelskou akreditaci, podobně jako kdybych studoval na Pedagogické fakultě.

Jak jsi se k bohemistice vlastně dostal? Byl ti inspirací například někdo z učitelů na GJO?

Rozhodně. Já jsem byl typický příklad studenta - lajdáka. Jiným předmětům

jsem toho příliš nevěnoval, ale vždycky jsem si hlídal, abych měl jedničku z češtiny. Za mým zájmem o jazyk určitě stojí pan Posselt, který nás učil češtinu tři roky.

Pokud se nepletu, maturoval jsi v období druhé karantény. Jak na toto období vzpomínáš?

Už se úplně neorientuji v tom, kdy byla karanténa, kdy ne a kdy platila jaká pravidla, ale rozhodně společností rezonoval covid, v tom se nepleteš. Já nepatřím mezi ty, na něž karanténa působila příliš negativně, ba naopak. Osobně moc nezvládám ranní vstávání, proto mi vyhovovalo, že se na výuku lze přihlásit i z postele, z vany nebo od snídaně. :) Negativem byla pochopitelně absence sociálního kontaktu. Jako extrovert jsem výrazně postrádal kontakt se svými spolužáky. Také mám pocit, že kvůli téměř dvouleté on-line výuce mi středoškolská léta mnohem rychleji utekla, což rozhodně není výhoda.

"BYL JSEM TYPICKÝ
PŘÍKLAD STUDENTA
- LAJDÁKA."

A jakým způsobem se konaly přijímačky na školy? Přípravoval jsi se nějak speciálně?

Přijímací zkouška na bohemistiku je na této fakultě pouze písemná a skládá se ze dvou částí, a sice z části jazykové a literární, přičemž každá se píše v jiný den a z každé lze získat 50 bodů. Můj ročník psal tyto testy on-line. Na stránkách Filozofické fakulty je jeden vzorový test, který jsem si vyplnil, to byla moje veškerá příprava. Pokud se na ten test podíváte, pravděpodobně vás naprosto vyděsí - je totiž skutečně obtížný. Důležité je však vědět, že na plný počet bodů ho prostě napsat nelze, nedokázal by to pravděpodobně nikdo kromě toho, kdo daný test vytvářel. Budiž tomu důkazem, že jsem z celkového počtu 100 bodů získal jenom 70, a přesto jsem v celkovém žebříčku úspěšnosti skončil jako čtvrtý. Takže žádné obavy, bezchybnost nikdo neočekává. Přihlášku jsem si podával ještě na obor Český jazyk a literatura spolu se Základy společenských věd na Pedagogické fakultě Univerzity v Hradci Králové. Zde mě přijali na základě vysvědčení a úspěchu v středoškolské soutěži SOČ.

Pro jaké lidi myslíš, že studium tohoto oboru je? A je bohemistika tím, co jsi od ní ty sám očekával?

"NA BOHEMISTIKU SE PODLE MÉHO NÁZORU HLÁSÍ 3 TYPY LIDÍ."

"MÍSTO DOPLŇOVÁNÍ I/Y TRÁVÍTE ČAS DISKUSÍ NAD STUDII O KONKRÉTNÍM JAZYKOVÉM JEVI."

Na bohemistiku se podle mého názoru hlásí 3 typy lidí, dovolím-li si to takto generalizovat. Zaprvé milovníci jazyka, tj. gramatiky, pravopisu apod., mezi ně se řadím i já. Zadruhé milovníci literatury, tedy vášniví čtenáři - tato skupina má zdaleka největší zastoupení. A konečně studenti, kteří hledají jednoduchou školu a domnívají se, že „česky přeci umějí“. Třetí skupina se přes přijímačky pravděpodobně ani nedostane, a pokud ano, neprojde přes první zkouškové období, v němž se plní zkoušky jako „Fonetika“ nebo „Úvodní jazykový seminář“. Ovšem ani první dvě skupiny pravděpodobně nenaleznou to, co očekávají. Středoškolskou látku s vámi nikdo neprobírá, automaticky se počítá s tím, že ji ovládáte. Takže např. zmíněného pravopisu jsme se za ty dva roky téměř nedotknuli. Místo očekávaného doplňování i/y tedy trávíte čas třeba diskusí nad studií o konkrétním jazykovém jevu. vášniví čtenáře zase často přejde vašeň v momentě, kdy musí číst ve staročeštině, nebo když zjistí, že kvůli množství povinné literatury nezbývá žádný volný čas na individuální četbu. Povinné literatury je skutečně mnoho, skoro na každou hodinu v každém předmětu je potřeba něco přečíst. Ale opět si dovolím podotknout, že všechno přečíst opravdu nelze a že mnozí profesori si to naštěstí uvědomují. Ve výsledku jsem

však za svůj obor vděčný a kdybych mohl vrátit čas, neměnil bych. Pražská bohemistika vám totiž umožňuje si výuku organizovat jakžtakž dle libosti. Netrápí vás nekonečným rozvrhem od pondělí do pátku, většinou nevyžaduje brzké vstávání, nepíšou se žádné průběžné testy, domácích úkolů je minimum (kromě četby) a toleruje se relativně dost absencí. Vlastně je zde prezenční výuka vnímána pouze jako doplněk samostudia, které by mělo být základním kamenem celého studia. Ale jak takové samostudium ve skutečnosti vypadá, o tom vám asi nemusím vyprávět. :)

Zmiňoval jsi množství četby, které je trochu děsivé. Nacházíš si tam ale i tak něco, co tě baví, přestože je to "povinné"?

Literaturu máme rozdělenou do časových období na starší českou, 19. stol., 1. pol. 20. stol. a 2. pol. 20. stol., přičemž čím starší literatura, tím je nám, současným čtenářům, pochopitelně vzdálenější. Takže čtení literatury ze 14. století úplně čtenářský orgasmus nepřináší, byť i ona dokáže zaujmout. 19. století si mě získalo o poznání více. Když o tom tak přemýšlím, vlastně jsme ještě nečetli nic, co by mě vyloženě nebavilo. Naposledy mě okouzily třeba Večerní písně od Vítězslava Háška. Století dvacáté mě teprve čeká ve třetím ročníku.

Co máš na svém vysokoškolském životě nejradši?

Jak jsem již zmiňoval, umí-li si student sestavit rozvrh a zorganizovat si přípravu, disponuje dle mého názoru

dostatkem volného času. Čili Filozofická fakulta tímto nabízí studentům, aby se mohli realizovat i mimoškolně. Pro mě to znamená, že mohu pravidelně chodit na tréninky, do sauny, mohu si přivydělávat doučováním nebo si zajít na pívko, a přesto se nehroučím z časového presu. Když už jsme u toho piva: bohemisti chodí na pivo velmi často, vlastně takřka denně, takže jestli se v hospodě cítíte jako doma, bohemistika vás vhodí do party lidí, která to má víceméně stejně. Mě tento fenomén docela minul, přestože jsem taky milovníkem piva. Do hospody zajdu častěji s bývalými spolužáky z gymnasia než se současnými. Co ještě na studiu osobně oceňuji, jsou volitelné předměty. Mohu zdarma chodit do moderně vybavené posilovny, na ranní kruhové tréninky nebo třeba do bazénu, a ještě za to dostanu kredity. Tomu říkám výhoda.

Zmiňoval jsi doučování, vidíš sám sebe už teď jako učitele? Nebo myslíš, že bys našel uplatnění i jinde?

Chci učit, s tím jsem na tento obor šel a zatím mě to nepustilo. Myslím, že je to povolání pro mě. Samozřejmě ale existují i jiné možnosti, jako je redakční a ediční práce, korektury, copywriting, jazykové poradenství, vlastní spisovatelská tvorba a mnoho dalšího. Zároveň mě to však táhne ke sportu.

"NAPOSLEDY MĚ
OKOUZLILY TŘEBA
VEČERNÍ PÍSNĚ OD
VÍTĚZSLAVA HÁŠKA"

V ideální, vysněné budoucnosti bych tedy byl zaměstnán na částečný úvazek jako učitel češtiny někde na gymnáziu a ve zbylém čase bych se věnoval zatím neexistujícímu sportovnímu projektu.

Mockrát děkuji za krásný rozhovor! Máš na závěr ještě nějaký vzkaz pro studenty GJO? 😊

Já děkuji za podnětné otázky. Studentům GJO vzkazuji, aby se z ničeho nestresovali, aby nechali věcem v rámci možností volný průběh a místo topení se v přípravách si občas zašli třeba na to pívko, ono je to taky důležité. :) A abych nezapřel svůj obor, rozloučím se epigramem Karla Havlíčka, jež použiji jako výzvu ke čtení. Tedy čtěte!

Svatý Jene z Nepomuku,
drž nad námi svoji ruku,
ať nám Bůh dá, co dal tobě,
by náš jazyk nezhnul v hrobě!

Honzův tip pro čtenáře:

"Budoucím studentům češtiny."

- Na potítku

PAMPELIŠKA MEZI KOPŘIVAMI

VANESA BOROVIČKOVÁ

Generace naděje svírá v rukou pergamen potřísněný slzami dětí minulého režimu. Přestože mají možnost stát se kýmkoli, nežene je nic k tomu zabývat se tím, co život dělá životem. Zemí vládou hodnoty vedoucí k jednoznačnému myšlení plného příkras bez sebemenší pokory.

V zapadlém podniku nesoucí název Stará kobyla se v pozdním večeru koná vernisáž nadějného malíře. V obširné místnosti se nachází největší plátno zakryté blankytně modrým přehozem. Před velkolepým dílem stojí dva páni středního věku a malé děcko mezi nimi. Na prvním v zeleném obleku se vyjímal francouzský knírek, zatímco na druhém to byly červené kšandy s černými puntíky.

„Nemá-li to vskutku majestátní atmosféru, jež vyplňuje celou místnost?“, optal se muž s knírkem muže s kšandami.

„No, máte bez pochyby pravdu, pane kolego. Celá místnost je nasáklá klidem té nebeské barvy a zároveň dodává návštěvníkům šanci, zamyslet se nad nadějí.“

„Nad nadějí? Jakpak to myslíte?“

„Ale, to je vcelku jednoduché. Modrá byla vždy znakem jistého uvolnění a v dnešní vypjaté době, kdy jsou ty války, víte, by se člověk měl dokázat ještě nějak uvolnit.“

Děcko hlavou kmitá mezi konverzujícími dospělci.

„To máte beze všeho pravdu, ale zamyslel jste se někdy nad tím, že by dílo mohlo zobrazovat pravý opak?“

„Jakpak to myslíte, pane kolego?“

„Dyť modrá je především barva smutku. K tomu všemu se podívejte, pod jakým úhlem jsou dané záhyby utvořeny, kolik jich tam dohromady je. Neuvěřitelné, jak dnes může někdo ještě přijít na scénu soudobého umění s něčím takovým.“

„Ano, asi máte pravdu, je to vskutku neuvěřitelné. A to, co se skrývá pod kusem látky musí být tak velkolepá záležitost, že si to my, pouzí pozorovatelé, nemůžeme představit.“

Děcko se začalo nudit. Usedá do dřepu a pozoruje rybenku domácí, jak si razí cestu betonovou podlahou.

„Ano, dozajista máte holou pravdu. Tak neskutečné, nadčasové.“

„Pravda. Ach, jak mi to dělá dobře.“

Rybenka se znenadání rozutekla přímo k dílu.

Děcko za ní.

„Ani nevíte, jak mně.“

Mezitím se pánové vzdalují od opěvovaného umění. Párkrát se jejich konverzace nese v tónu nevšedních ód, než se dostanou na obvyklá témata – kariérní úspěchy, nově zakoupené technologie, budoucí dechberoucí plány. Nakonec si

i stěžují na kvalitu kávy, na nespokojené manželky, na světové velmoci a na to, jak ten svět jednoduše špatně funguje.

Děcko pozoruje, jak se rybenka skokem dostala přes zeď pod kus hadru, jenž zakrývá plátno.

Pánové se již nemohou dočkat, až se rozloučí, přijdou domů, políbí své ženy a letmo si postěžují na dnešního společníka, jenž jim po celou dobu vernisáže sál krev. Následně si dají doutníček, prášek na spaní a schovají se pod péřovou peřinou před celým světem.

Děcko bezmyšlenkově jedním škubnutím vysvléklo dílo do naha. V zalknutí stálo před pravdou, všeobjímající, že udělalo krok dozadu. Usmálo se.

V místnosti stálo děcko před čistým plátnem.

„Život je jeden pouhý, ale smrtí tisíceré jsou způsoby. Pravda jedna a pouhá, bludů však tisíceré podoby.“

Jan Amos Komenský

ÚSTNÍ ZKOUŠENÍ

IVAN DOBREV

Každý z nás to už někdy jistě zažil, avšak jen málokomu to bylo příjemné. Pokaždé, když kantor po příchodu do učebny řekne, že bude zkoušet u tabule, nikdy to nevěstí nic dobrého. Nejvíce stresující jen ten moment, kdy se učitel dívá do seznamu žáků a přemýšlí, koho vyvolá. Naopak ta největší úleva přichází ve chvíli, kdy se dozvíte, že tím chudákem nejste vy. Je to něco jako loterie, avšak s tím rozdílem, že za žádnou cenu nechcete vyhrát.

Různí učitelé užívají nejrůznějších způsobů výběru žáka, které vás dokáží nejen vyděsit k smrti, ale také pořádně rozhněvat. Takovou klasikou je výběr podle abecedy. V tomto případě se pro lidi typu Antoš, Augusta, či Adámek stává peklo zcela nevyhnutelným, kdežto takoví Zárubové či Zemani mohou být v naprostém klidu, pokud však neměl učitel na mysli zkoušení od konce abecedy. Další zcela frustrující chvíle přichází, když se kantor rozhodne vybrat nešťastníka podle toho, jaké je zrovna datum. Tento hrůzyplný pocit může být navíc umocněn, když nevíte, kolikátého je, či kolikátí v seznamu jste. Děs a hrůza přijde i v ten moment, kdy učitel pobídne náhodného žáka, aby řekl číslo. V takovémto případě vřele doporučuji říci číslo, pod kterým víte, že v seznamu určitě nejste, neboť se snadno může stát, že vylosujete sami sebe. Tato katastrofa může nastat i v té vůbec nejbizarnější metodě, kterou jsem kdy zažil. Jmenuje se tužková a dodnes z ní mám noční můry. Jde o to, že kantor svou červenou propiskou podivně mává nad seznamem žáků, z nichž jednoho pobídne, aby řekl „stop“. Jakmile tak žák učiní, propiska letí přímo na jméno oběti, nechá na něm rudou stopu a odsouzencovi nezbývá nic jiného, než kráčet napříč téměř jisté smrti.

Když už se stanete postavou v tomto hororu, je důležité zachovat chladnou hlavu a hlavně se nepodělat do kalhot, jako se to jednou stalo mně. Peklo u tabule většinou trvá jen pár minut. Pokud vyfasujete nedostatečnou, prozatím to nevádí. Hlavní je, že zkoušení máte za sebou a přežili jste. Problém nastává až tehdy, když se o známce dozví vaši rodiče.

TA O MNĚ

HODNÁ

Co kdybych dneska místo o muži, psala o svý vlastní kůži?

Co kdybych dneska o sobě mluvila jako o růži.

Co kdybych složila si sama sobě báseň.

Přijde mi, že to tak trochu sama sobě dlužím.

Mám totiž ráda, když si uvařím kafe a sama se sebou se válím na slunci a za zvuků mojí milovaný hudby usrkávám doušek za douškem. Mám ráda, když se celá opláchnu vlažnou vodou a jsem pak čistá na každičkým kousku svýho těla, který mám ráda stejně tak. Mám ráda svoji vůni. Mám ráda svý oči a napadá mě, že je snad každéj bere jako tůni. Mám ráda, když jsem vzhůru dlouho a sama sebe v posteli objímám. Zhluboka dýchám. Mám ráda, jak se oblékám, ale pokud bych to nějak měla nazvat, asi bych nevěděla. Klíčová slova by ale byla květiny, tlumenost a elegance. Mám ráda i to, jak se mi přes den uvolňují jednotlivé prameny vlasů z copu a já si je pak musím strkat za uši. Mám ráda, jaká jsem, když mám někoho ráda. Mám ráda, když při tlumených francouzských písničkách hnětu těsto k vykynutí a mám ráda, jak mě moje budoucí já něco dělat nutí. Mám ráda, když cvičím jógu s pootevřeným oknem a skrz něj slyším zpívat ptáky a mám ráda pozorovat mraky. Mám moc ráda řezané květiny a jarní rostliny, sebe v okruhu rodiny a pohádkový vidiny svý budoucnosti.

Nikdy jsem nebyla ráda sama, až jsem najednou chtěla být jen sama.

Nikdy jsem nechtěla být jen sama a najednou ze mě byla ta holka, co nejradši je se sebou sama.

Kdybych měla sama sobě napsat báseň, asi bych se musela zmínit i o lidech, který jsem milovala a věcech, co jsem dělat chtěla. Nevynechala bych svoje chyby a sny, psy, co se mi líbí a jak děsný mi připadají noci bezesný. Jenže tohle nebyla báseň o mně, protože zatím jsem se nemilovala tak, jako jsem milovala jiné. Možná tak výčet mých oblíbených aktivit. Náповěda, jak znát mě líp.

Ale musím uznat, že jsem byla sama se sebou ráda častěji a častěji.

A z toho přece vždycky vznikla láska, ne?

VÍC (NIC)?

HODNÁ

Řekl mi, že příště musím jednat rychleji. A já mu to tak trochu slíbila. Jasně, že tomu dalšímu to řeknu rovnou. Už nikdy nebudu čekat.

Ale co to vlastně řeším? Stejně nikoho nebudu milovat tak jako toho úplně prvního. Ale prý to ani nejde (to mě často uklidňovalo). Prý nejde nikoho na světě znovu milovat stejně tak jako toho, koho jsme milovali poprvé. Tak hodně, oddaně a bezmezně. Tak nebezpečně (pro nás) a tak špatně (pro něj). Věděla jsem, že tak silný cit bych znovu už zkrátka zažít nedokázala.

A možná proto se teď zas začínám bát, když do srdce začíná mi někdo vstupovat. Možná proto radši nebudu jednat vůbec než rychleji, než abych za měsíc zas hojila si rány. Možná bude lepší jednat jen v mysli, než na stůl vyložit všechny karty pro další srdce odmítnutí.

Jenže když nebudeme chtít víc, zůstane nám nic. To říkávame oba.

A já bych mockrát chtěla víc. Nový lásce vstříc, chci ho objímat. Ale pak zas chci se schovávat, protože tohle jsem přece už jednou zažila. Rozervaný srdce jako péřový polštář (děkuju, tentokrát to zvládnou bez něj). Ale napadne mě přece: „Co když tohle bude napořád?“

A tak znovu do stejný řeky vstoupit chci. A proč? Pro pár laskavých slov? Pro pár křivých úsměvů? Pro to vysněný nekonečno? Pro uplakaný texty? Pro tvoje jiskřivé oči? Pro zápletku hlavní hrdinky? Anebo snad jen pro naše každodenní pozdravy?

Nevím pro co. Jen vím, že mi srdce bije trochu rychleji, když se potkáme. A hlas se trochu láme, když se zdravíme. Tělo trochu třese, když vedle sebe sedíme. A hlava se mi motá, když se snažím vyhnat všechny ty dospělý představy o naší lásce (děti s tvojí čelistí, květnatá zahrada a domov někde bez signálu).

No, a tak to bylo. Já jsem zase začala psát. A on snad ani nevěděl, že píšu. A já zas usínala s jeho objetím v mé hlavě a donekonečna si přehrávala krátký trailer našeho vztahu.

Čistý bílý peřiny, ty ležíš vedle mě a maluješ ukazováčkem kruhy po celém mém těle. V pozadí hraje tvoje oblíbená hudba, ale já ani nevím, jaká to je, protože se neznáme tak, abychom se bavili o hudbě. Ale ta hudba přece hraje a já vidím, že hraje z rádia na palubní desce. A my nejsme v posteli, ale na zadních sedačkách našeho vanu. Pootevřený dveře a v Portugalsku zrovna zapadá slunce. A já už dávno vím, o čem si s tebou povídat. A ty mi ty svoje vyšetřené úsměvy dáváš každý den jen tak prostě z lásky.

„Tak mu napiš!!!“

„Ale co? Copak se dneska ještě píš dopisy?“, napadlo mě, ale přitom jsem si po sobě zrovna jeden četla.

JAROSLAV SEIFERT

"Hudba a poezie
jsou na světě to
nejkrásnější, co nám
život může dát.
Kromě lásky ovšem."

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2023
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika
Titulní strana: Michaela Olivová
Logo a ilustrace: Monika Sladká
Korektura: Ivan Dobrev
Fotografie: Filip Wohák
Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena